

[M. C. Jensen.]

ken saavel de tekniske som de praktiske Synspunkter kom til Udtryk. Naar det ærede Medlem spørger: Er det muligt at bygge en Havn paa Vestkysten, og kan en saadan Havn bruges, saa vil jeg gerne for mit Vedkommende som Lægmand og som Sømand gennem næsten et helt Liv sige, at vi tror paa, at det kan lade sig gøre. Om det er muligt at bygge den, bliver det Teknikerne, der har Ansvaret for, og jeg synes, at Resultaterne i Hirtshals tyder paa, at de tekniske Forhold er i Orden. Der er ingen Tvivl om, at disse Havne kan bygges, og der er for os Lægmand ingen Tvivl om, at de kan besejles, lige saa lidt som vi tvivler om, at de kan yde den Betyggelse og det Værn mod Søen, som er nødvendigt. Det er muligt, at der kan indtræffe enkelte Tilfælde med helt overhaandtagende Vejr, hvor Havnen maaske ikke kan besejles med mindre Baade. Men hvad sker der den Dag i Dag? Der er ingen Havn nu, og saa maa Sømandene lære at tage deres Forholdsregler under saadanne ekstraordinære Vejrforhold.

Nu har jeg hørt tidt og ofte, at man er ved at komme i Tanker om, at det vist nok egentlig er forkert, at den danske Stat udsætter sig for en Udgift til et saadant Foretagende, fordi man er af den Opfattelse, at Havnen ikke vil forrente sig. Men jeg vil herom sige: Hvis vi skulde vente med at bygge Fiskerihavne i dette Land, indtil man havde Sikkerhed for, at de kunde forrente sig, saa havde den første ikke været bygget endnu. Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at da man byggede Fiskerihavnen i Esbjerg, var man af den Opfattelse, at nu havde man bygget en Havn for Fiskeriet, som i en Menneskealder, ja maaske i 100 Aar vilde være tilstrækkelig stor. Hvad skete der? I Løbet af 10—15 Aar er denne Havn for lille, i alt Fald er den jo til Tider aldeles overfyldt. Man byggede en Havn paa Skagen og var af den Opfattelse, at den vilde være i Stand til at imødekomme alle de Udviklingskrav, som med Rimelighed kunde ventes i en Menneskealder. Hvad skete der? Skagens Havn er til Tider aldeles overfyldt. Nu kan man snart afslutte Arbejdet med Hirtshals Havn. Rigsdagen, Staten, har ment, det var rigtigst, hvad jeg ikke har noget at indvende imod, at man tog een ad Gangen; det vil maaske ogsaa være det billigste, og under Hensyn til de Konjunkturer, vi har haft, anses det sikkert ogsaa fra alle Sider som fuldt forsvarligt, at man er gaaet lidt forsigtigt frem. Nu vil man

i en nærmere Fremtid kunne afslutte Arbejdet paa den første af de nye Vestkysthavne, og jeg er aldeles overbevist om, at denne Havn vil faa overordentlig stor Betydning for Fiskeriets Udvikling. Man staar da overfor Spørgsmaalet at bygge den sidste og største Havn færdig, og jeg vil sige derom med Hensyn til det økonomiske: skulde det virkelig være saadan i dette Land, at man ikke har Raad til at bygge en Udfaldsport for et Erhverv, hvis Omraade jo ganske vist kan siges at være begrænset, men som dog i det store og hele er vidt foregret? Det betyder nationalt umaadelig meget for vort Samfund, om vi søger at indrette os saadan, at vi kan holde vore Folk hjemme i Stedet for at sende dem ud paa Verdenshavene og drive Fiskeri. For det danske Samfund er det endelig fordelagtigst, at man har Tilflugtsstederne herhjemme, kan bringe Fangsten herhjem og holde vore Folk herhjemme, og derfor vil jeg gerne saa indtrængende, jeg kan, sige: jeg kan ikke forstaa, at man ikke har Raad til at bygge en Havn. Lad gaa, at denne Havn vil koste meget, maaske 15 Mill. Kr. — men skulde det virkelig være saa overmaade uoverkommeligt for den danske Stat at bygge den i Løbet af 15 Aar?

Jeg kan ikke forstaa det, jeg begriber ikke, at man nu efter 10 Aars Forløb vil gøre gældende, at vi ikke har Raad til det, som alle Partier var enige om i 1917. Vi vedtog da for at faa en Ende paa dette Spørgsmaal, at vi vilde lave en Udfaldsport for Fiskeriet, saaledes at det kunde føre sin Udvikling frem i saa stor Udstrækning, som Midlerne herhjemme tillader det; vi vilde skabe dette Erhverv et Værn imod Søen og derved lægge et Grundlag for dets videre Udvikling paa dansk Grund. Jeg ser netop saaledes paa det, at vi ikke har Raad til at lade være. Om Havnen skal bygges færdig i 10 Aar eller i 15 Aar, skal jeg ikke udtale mig om; her maa vi rette os efter, hvad vi har Raad til. Men det kan efter min Opfattelse ikke være saadan, at det danske Samfund ikke har Raad til at skabe Muligheder for et godt og sundt Erhverv som Fiskeriet.

Jeg vil ikke svare — det tilkommer Ministeren — paa de Forespørgsler, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds stillede; de Bemærkninger, jeg har gjort, er, som jeg sagde før, nærmest Udtryk for en Lægmandsbetragtning. Jeg har haft den Ære at være Medlem af den Kommission, jeg omtalte, og jeg vil sige, at det danske Fiskerierhverv vilde være overmaade utilfreds med, om den Tanke skulde vinde Raaderum i den danske Rigsdag, at det Ar-